

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla dr. Jutasi György ügyvéd (címe) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, dr. Ligeti György ügyvéd (címe) által képviselt I.rendű alperes neve (I. rendű alperes címe) I. rendű, dr. Hegedűs László ügyvéd (címe) által képviselt II.rendű alperes neve (II.rendű alperes címe) II. rendű, dr. Jurányi Benedek ügyvéd (címe) által képviselt III.rendű alperes neve (III. rendű alperes címe) III. rendű alperes ellen, személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2006. szeptember 28. napján meghozott, 26.P.22.077/2006/4. számú ítélete ellen a felperes részéről 5. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az alpereseknek személyenként 12.000-12.000-12.000 (tizenkettőezer-tizenkettőezer-tizenkettőezer) forint fellebbezési költséget, valamint a Magyar Államnak külön felhívásra 72.000 (hetvenkettőezer) forint le nem rótt fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A Fővárosi Ítéltábla elsőfokú ítéletet hatályon kívül helyező végzése folytán megismételt eljárás során a felperes módosított kereseti kérelmében annak megállapítását kérte, hogy az I.-II. rendű alperesek a személyes adatai védelméhez, az I.-II.-III. rendű alperesek

- együttesen - a jóhírnév védelméhez, míg az I. rendű alperes a hozzájárulása nélkül közzétett fényképfelvétellel a képmás védelméhez fűződő személyiségi jogait és az emberi méltóságát is megsértette.

A jogsértés megállapításán túl - jogkövetkezményként - kérte az alperesek elégtételadására kötelezését, amelynek szövegét is meghatározta, továbbá az I.-II. rendű alperesek kötelezését a nyilvánosságra hozott adatok törlésére valamint az I.-II. rendű alperesek személyenként 400.000 forint nem vagyoni kártérítés és kamatai megfizetésére kötelezését is.

Az alperesek a kereset elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását kérték. Ellenkérelmük szerint jogsértést nem követtek el, a felperes tevékenysége már korábban ismertté vált, így olyan adat nem került nyilvánosságra, ami jogsérelmet okozott volna.

A III. rendű alperes azt is kiemelte, hogy nyilatkozatában nem konkrétan a felperes tevékenységével összefüggésben, hanem általánosságban fogalmazta meg véleményét a megfigyelések hatásairól.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes módosított keresetét elutasította és kötelezte, hogy 15 napon belül fizessen meg az I.-II. rendű alpereseknek fejenként 72.000 forint, a III. rendű alperesnek 50.000 forint perköltséget, továbbá az államnak külön felhívásra 72.000 forint kereseti illetéket.

Az ítélet indokolásában a személyes adatok védelméhez fűződő jog körében a felperes elismerésére, a felek egyező előadására tekintettel megállapította, hogy a felperes „...” fedőnéven, a belügyi szervek részére jelentéseket tett.

E körben korábban sajtóközlemények illetőleg egy terjedelmes történeti munka is megjelent, valamint a Napló, a Színes Bulvár Lap, a Heti Válasz, az M1, a TV2 és az Info-rádió adásában is napvilágot láttak olyan információk, amely szerint a felperes azonos a „...” fedőnevű ügynökkel.

A 2003. évi III. törvény 3. § (1) bekezdésére hivatkozással kifejtette, hogy az elmúlt rendszer titkosszolgálati tevékenységének feltárásáról és az állambiztonsági szolgálatok levéltára létrehozásáról szóló törvény a feleknek lehetőséget nyújt arra, hogy a velük kapcsolatos személyes adatokat - amelyek meghatározását a személyes adatok védelmére és a közérdekű adatok nyilvánosságáról szóló 1992. évi LXIII. törvény (Avtv.) tartalmazza - megismerhessék és nyilvánosságra hozzák.

Ezen jogszabályokból az a következtetés vonható le, hogy az érintettek a közvélemény elé tárhatják azt, hogy róluk jelentések készültek, közölhetik, hogy milyen fedőnéven működött a jelentő, azonban a nyilvánosságra hozatali jog nem terjed odáig, hogy az ügynököt a fedőneve alapján a saját nevével azonosítsák, mert ez kizárólag a hálózati személy hozzájárulásával történhet meg.

Ilyen hozzájárulást a felperes nem adott és ilyennek az elsőfokú bíróság álláspontja szerint „az ügyben mindenki azt mond, amit akar” felperesi nyilatkozat sem tekinthető.

Nem volt kétséges, hogy a II. rendű alperes az I. rendű alperes újságírójának olyan dokumentumokat adott át, amelyből kiderül, hogy a fedőnév a felperest takarja és a
Fővárosi Ítéltábla
2.Pf.21.528/2006/4.

-3-

sajtóközlemény is ezen információk felhasználásával született, így a nyilvánosságra hozatal az I. és II. rendű alperesek személyéhez együttesen kötődik.

Az elsőfokú bíróság az okiratok tartalma alapján azt is vizsgálta, hogy az I.-II. rendű alperesek cselekménye folytán közlésre került-e olyan személyes adat, amely - a korábbi sajtóközleményekhez képest - nem volt megismerhető a közvélemény számára.

A megjelentetett dokumentumokból a felperes neve, fedőneve, feladata már korábban ismert volt, így az alperesek egyedi nyilvánosságra hozatali aktusa olyan újdonságot nem tartalmazott, ami miatt a felperes személyes adat védelméhez fűződő személyiségi joga sérült volna.

A jóhírnévhez fűződő személyiségi jog körében ismertette a Ptk. 78. § (1) és (2) bekezdését, majd leszögezte, hogy a hálózati személy tevékenységéhez a társadalomban mindenképpen negatív értékítélet kapcsolódik, márpedig ebben a felperes önként vállalt szerepet és tudnia kellett azt is, hogy az állampolgárok nem alkotnak pozitív képet az ilyen jellegű tevékenységről.

A felperes szerepvállalása szempontjából az pedig közömbös, hogy azt meggyőződésből vagy más indokból végezte-e, mert tudomással kellett bírnia arról, hogy az államhatalom védekezési mechanizmusa érvényesült a hálózati személyek foglalkoztatásával, és tudatosulhatott benne az is, hogy adott esetben az állampolgárokkal szemben az állam érdekeit kell képviselnie.

Erre tekintettel az I.-II. rendű alperesek közlése nem lehet jogsértő a felperesre nézve, mert valótlan tényeket nem állítottak, a cinikus és jellemtelen jelzők használata pedig a II. rendű alperes részéről olyan értékítéletnek tekinthető, amely nem indokolatlanul túlzó és megalázó.

Osztotta az elsőfokú bíróság a III. rendű alperes álláspontját abban, hogy nyilatkozatában elválasztható volt a felperesre, valamint a politikai rendszer sajátosságaira vonatkozó általánosságban tett közlése. Az pedig köztudomású, hogy a politikai rendszer elnyomását alkotói tevékenysége körében a III. r. alperesnek el kellett viselnie és az is tény, hogy a III. rendű alperes tevékenységéről a felperes jelentéseket készített.

Észlelte, hogy az elégtételadás megszövegezésében a besúgó szó alkalmazása miatt is jogvédelmet kért a felperes, azonban a jóhírnév sérelmével kapcsolatos keresetének tárgyául ezt nem jelölte meg. Ettől függetlenül - az elsőfokú bíróság

álláspontja szerint - a besúgó kifejezés alkalmazása jelentős súlyú értékítélet, ami pejoratív tartalmú, azonban szóhasználat nem indokolatlanul bántó.

A képmáshoz és az emberi méltósághoz való jog megsértése körében ismertette a Ptk. 76. §-át, a 80. § (1) bekezdésében foglaltakat majd megállapította, hogy a felperes közszereplőnek minősül, képmását a társadalom jelentős része ismeri, így a cikkek illusztrációjával szolgáló

-4-

és a felperest ábrázoló - a közszereplésének alkalmával, nem rejtett és torzításmentes módon készített - fényképfelvételekről alappal feltételezhető, hogy azok nyilvánosságra hozatalához ráutaló magatartással hozzájárult.

Az ismételt közlés pedig nem jelent jogsértést, mert a felperes sorozatos nyilvános szereplései nem teszik szükségessé a külön hozzájárulás beszerzését.

Az emberi méltóságát sem sértik a fényképfelvételek, mert sem a szövegkörnyezetbe ágyazottan, sem önmagukban nem alkalmasak a jogsértés megállapítására figyelemmel arra, hogy a felperes a belügyi szervekkel való együttműködését elismerte.

A perköltség viseléséről a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján határozott.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben annak megváltoztatását és a keresetének megfelelő döntés meghozatalát kérte.

Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság álláspontja téves, mert nincs tételes jogi alapja annak a jogértelmezésnek, amely alapján egy korábban jogellenesen nyilvánosságra hozott személyes adatot korlátozás, hátrányos jogkövetkezmény nélkül ismételt nyilvánosságra lehetne hozni.

Hivatkozott a Ttv. 5. § (4) bekezdésének b) pontjára, arra, hogy a korábban a nyilvánosság elé tárt személyes adatot akkor lehet ismételt megjelentetni, ha az azt megelőző közlés jogszerű volt. Jelen esetben a sajtóorgánumok eljárása jogszabályba ütközött, ahhoz nem járult hozzá, ezért a ...-ben történt nyilvánosságra hozatal is jogellenesnek minősül.

Kiemelte, hogy valamely joggyakorlással vagy kötelezettség teljesítéssel, illetve az azok érdekében történő nyilvánosságra hozatal körében a jogszerűség feltételei az I. és II. rendű alperesek vonatkozásában nem állnak fenn, különös figyelemmel arra, hogy a munkadosszié fényképei, a jelentések fotói most először kerültek közzétételre, tehát olyan adatokat is megjelentettek az alperesek, amelyeket mindeddig a közvélemény nem ismert.

A munkadosszié alapján meg lehetett állapítani, hogy a ... fedőnevű ügynökkel azonos, míg a korábbi cikkekben csak találgatások, feltételezések szerepeltek, azok konkrét bizonyítékot nem tartalmaztak.

Álláspontja szerint az állambiztonsági szervekkel kapcsolatba került személyeket is megilleti a személyhez fűződő jogok védelme még akkor is, ha az átlagpolgár a

tevékenységüket elítéli, mert a jogsérelem megállapítását nem lehet a személy társadalmi értékelésétől függővé tenni.

Ezen túlmenően az alperesek azt is állították, hogy jelentései sokat ártottak emberek karrierjének, emberek életébe szült bele, ugyanakkor ezen tényállítások valóságtartalmát nem tudták bizonyítani, önmagából abból a tényből, hogy valaki együttműködött az állambiztonsági szervekkel, ez még nem következik.

A III. rendű alperes kijelentésével, a képmáshoz és az emberi méltósághoz fűződő jog megsértésével kapcsolatosan kifejtett korábbi álláspontját változatlanul fenntartotta.

Az Avtv. 11. § b) pontja, valamint 14. §-a alapján arra hivatkozott, hogy az adatkezelésre vonatkozó döntést az adatok nyilvánosságra hozatala körében az I.-II. rendű alperes hozta meg, így ők adatkezelőnek minősülnek, ebből következően törlési kötelezettség is terheli őket.

Fővárosi Ítéltábla
2.Pf.21.528/2006/4.

-5-

Az alperesek az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérték.

A II. rendű alperes még külön rámutatott arra, hogy a nyilvánosság számára a csatolt ... könyv alapján - melyben 38 esetben szerepel a ... nevű ügynök - már az alperesi közlés előtt ismertté vált az, hogy a felperes azonosítható ezzel a fedőnévvel. Hivatkozott a rendszerváltás előtti politikai érdekekre, a felperes jelenlegi politikai megnyilvánulásaira, közszereplői mivoltára is.

A III. rendű alperes ellenkérelmében kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság pontosan értette nyilatkozatait és helyesen disztingvált.

Hivatkozott az Avtv. 32. § (3) bekezdésének b) pontjára, a 37/2005. (X. 5.) AB határozatra és arra, hogy a történelmi feldolgozást tartalmazó ... könyv hitelességét a kritika, a szakmai és szakmán túli közvélemény elfogadta és visszaigazolta.

Nem értett egyet azzal, hogy a perbeli nyilvánosságra hozatal azért lenne jogellenes, mert az nem valamely jog gyakorlása vagy teljesítése érdekében történt figyelemmel arra, hogy az áldozatoknak az információs kárpótláshoz való joga elismert érték és az jogosan gyakorolható.

A közszereplői minőség körében előadta, hogy a felperes nem csupán most alakítja látványosan és feladatszerűen a politikai közvéleményt, hanem ugyan ezt tette a múltban, hálózati működése idején is.

Utalt" című könyvében a felperesről megjelentekre.

A felperes fellebbezése nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (3) bekezdése szerint a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálta felül, és e körben

megállapította, hogy a megismételt eljárás során az elsőfokú bíróság helytálló döntést hozott, ezért az ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése és a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján helybenhagyta, annak helyes indokaira utalással.

A fellebbezésben foglaltakra figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az alábbiakat emeli ki:

Az Alkotmány rendelkezéseinek megfelelően a Ptk. 75. §-a általános védelemben részesíti a személyhez fűződő jogokat, azokat a törvény külön is nevesíti, így Ptk. 76. §-a alapján a személyhez fűződő jogok védelme kiterjed az emberi méltóság, a Ptk. 78. §-a alapján a jóhírnév védelmére és a Ptk. 80. §-a szerint a képmáshoz fűződő személyiségi jog védelmére is.

A jogorvoslati kérelem alapján a másodfokú bíróságnak abban kellett elsődlegesen állást foglalnia, hogy a felperes közszereplőnek minősül-e, tekintettel arra, hogy a közélet szereplői esetén a személyhez fűződő jogok határait tágabb körben kell vizsgálni és elbírálni.

-6-

Közszereplőnek minősül az a személy, aki közhatalmat gyakorol, aki a közhatalom gyakorlásával járó tisztséget tölt be, aki a politikai közvéleményt feladatszerűen alakítja vagy alakította. A közéleti tevékenység az egyén részvételét jelenti a nyilvános társadalmi életben, ami azt is jelenti, hogy aki valamilyen közéleti jellegű nyilvános tevékenységet végez, nyilvános közszereplést vállal, az kilép a magánélet köréből, a politikai, társadalmi, kulturális tevékenysége körében lép fel, mégpedig a nyilvánosság tudatos vállalásával.

Ez azt jelenti, hogy a közszerelői minőség meghatározása ma már túlmutat a közhatalmi, politikai körben való tevékenységen, így közszereplésnek minősül az is, ha valaki egy közérdeklődésre számot tartó, társadalmi érdeklődést kiváltó eseményen vállal szereplést (BH.1997/9.), olyan magatartást, fellépést tanúsít, amelyen keresztül lehetősége nyílik a társadalom tágabb, vagy akár szűkebb körének befolyásolására.

Nem vitásan a felperesnek, mint az ...-as években az egyik legismertebb koncertszervezőnek és ...nak hatása volt az ún. „beatklubmozgalomra”, arra, hogy melyik zenész milyen körben, mikor léphet fel, részt vett a KISZ KB által az új, feltörekvő zenekaroknak szervezett eseményen valamint az akkoriban megszervezett koncertsorozatokon, fellépéseken és azokról az ott résztvevőkről írásbeli jelentéseket készített.

Nyilvános tevékenysége a fiatalságra, az ...-as évek zenei életére hatást gyakorolt, meghatározó személyisége volt a magyar könnyűzenei életnek, politikai befolyása ismert volt, így a Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint egyértelműen közszereplőnek minősül, hisz ezt a tevékenységét jelenleg is folytatja, az időközben bekövetkezett változások és az idő múlása ellenére személye még mindig közismert, megnyilvánulásai folytán a közösségre, nézőkre gyakorolt hatásának lehetősége vitathatatlan.

A rendelkezésre álló iratok alapján megállapítható volt az is, hogy a felperesről, mint a ... fedőnevű ügynökről számos sajtóhír nyilvánosságra került, ...: ... című könyvében is szerepelt.

A különböző médiákban megjelentekre a felperes nem reagált, illetve nyilatkozatai szerint azokkal nem foglalkozott, nem érdekelték a személyét érintő közlések, és olyan tartalmú kijelentést tett, hogy mindenki azt mond amit akar, azt csinál amit akar, mert ez őt nem érdekli, a megjelentekre vonatkozóan negatív stílusban és hangnemben utasította vissza a nyilatkozattételt, a válaszadás lehetőségét.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint ugyanakkor a felperes közszerelői mivoltára a (2003. évi III. törvény - továbbiakban - Ttv. 1. § (2) bekezdés 13. pontja) tekintettel nem volt érdemi jelentősége annak, hogy ki hozta először nyilvánosságra a felperes ügynökmúltjával, személyének azonosításával kapcsolatos adatokat, mert a közszereplők információs önrendelkezéséhez való jogát a törvény a magánszemélyekéhez képest mélyebben engedi korlátozni, azáltal, hogy a törvény 5. § (4) bekezdés c) pontjában úgy rendelkezik, hogy bárkinek joga van anonimizálás nélkül megismerni és nyilvánosságra hozni azokat az adatokat, „amelyek a közszereplő hivatásos alkalmazott, a közszereplő operatív kapcsolat és a közszereplő hálózati személyek azonosításához szükségesek.” A törvény célja annak biztosítása volt, hogy lehetővé váljon a múlt történelmének hitelesebb

Fővárosi Ítéltábla
2.Pf.21.528/2006/4.

-7-

és teljesebb megismerése, amelynek révén az akkori áldozatok egyfajta erkölcsi kárpótlás révén kaphassanak elégtételt. A felmerült jogvitában arra kellett ügyelni, hogy a jogszabályi rendelkezések alkalmazása körében az erkölcsi elégtétel biztosítása és az így elismerni kívánt cél fontossága érdekében milyen mértékben méltányolható az az alapjog, amely a személyes adatok védelme körében a felperest megilleti. A múlt megismerésének fontossága, a Magyar Köztársaság törvényalkotója által kimondott morális kötelezettségén alapuló 2003. évi III. törvény megalkotása irányt mutatott abban, hogy az alkotmányos alapjogok összeütközése esetén melyik az, amelynek korlátozása az adott esetben indokoltabb. A Fővárosi Ítéltábla nem tekinthetett el attól a törvényi indokolástól sem, amely arra irányul, hogy az áldozatok érdekeinek védelmére kell nagyobb figyelmet fordítani. A törvény alapján - a perbeli esetben - az alperesi oldal jogainak védelme indokolta a fokozottabb védelmet.

Ezen rendelkezés alapján tehát a felperesnek a ... nevű ügynökkel való azonosításra alkalmas adatai nyilvánosságra hozatalával az alperesek nem sértették meg a felperesnek a személyes adatai védelméhez fűződő személyiségi jogait, az alperesek olyan adatokat közöltek, amelyek a nyilvánosság számára már széles körben ismertté váltak, azt több sajtóorgánumban közzétételre került, az

ellen a felperes megkeresés ellenére nem tiltakozott, azonban mindezen körülmények mellett releváns jelentősége annak volt, hogy a Ttv. 5. § (4) bekezdése alapján anonimizálás nélkül megismerhetővé váltak a felperesre, mint közéleti szereplő titkosszolgálati tevékenységére vonatkozó adatok [36/1994. (VI. 24.) AB határozat, ABH 1994, 219, 229.]

Ezt követően abban kellett állást foglalnia a Fővárosi Ítélőtáblának, hogy történt-e olyan, a felperes személyét érintő valótlan tényállítás, értékelés vagy bírálat, amely megalapozza a jóhírneve megsértésének a megállapítását.

A Ptk. 78. § (2) alapján a jóhírnév sérelmét az jelenti, ha valaki más személyre vonatkozó, azt sértő, valótlan tényt állít, híresztel, vagy való tényeket hamis színben tüntet fel, így a hírnévrontás megállapítására konkrétan a közlés tartalma ad alapot, illetve az alkotmánybíróági határozatok alapján a vélemény, értékítélet akkor jogsértő, ha indokolatlanul sértő, bántó.

A Fővárosi Ítélőtábla kiemeli azt, hogy az Alkotmánybíróság töretlen gyakorlata szerint a véleménynyilvánítás szabadságát különleges védelmet illeti meg akkor, amikor közügyeket és a közfeladatot ellátó, illetve a közéletben szerepet vállaló személyek tevékenységét érinti, mert ezen személyek védelmében a véleménynyilvánítás szabadságának szűkebb körű korlátozása felel meg a demokratikus jogállamiságból adódó alkotmányos követelményeknek.

A másodfokú bíróság is - egyetértve az elsőfokú bíróság által kifejtettekkel - úgy ítélte meg, hogy az alperesek sem azzal a közlésükkel, hogy a felperes jelentései sokat ártottak emberek karrierjének, sem azzal, hogy besúgónak minősítették, sem azzal, hogy az emberek életébe szólt bele - jogsértést nem követtek el.

Az alperesek a felperes ügynök múltjáról, nyilvánosságra hozott jelentéseiről, a rendszerváltozás előtti titkosszolgálati tevékenységéről alkottak véleményt, közvetlen

-8-

tapasztalataik alapján nyilatkoztak arról, hogy milyen káros hatással, következményekkel járt az, ha valakit megfigyeltek, ha valakiről jelentéseket készítettek. Ez pedig minősíthető úgy is, hogy a felperes ártott az emberek karrierjének és „beleszólt mások életébe”. A múlt eseményeinek feltárása következtében külön bizonyítás nélkül köztudomású tényként volt elfogadható az, hogy az elmúlt rendszerben megfigyelt személyek - ha sokszor nem is nyíltan kifejezve - de hátrányos megkülönböztetésben részesültek.

A felperes önként vállalta a hálózati tevékenységben való részvételt, abban konspiratív módon részt vett és tudomása volt arról is, hogy ezzel a tevékenységgel kinek, milyen érdekét, kivel vagy kikkel szemben képviseli, érvényesíti.

Mindezen körülmények pedig azt támasztják alá, hogy az alperesek a való tényekből vonták le azt az álláspontjukat, amit véleménynyilvánítás keretében hoztak nyilvánosságra, s mivel a közszereplőkről alkotott kedvezőtlen véleménynyilvánítás, értékítélet önmagában akkor sem alapoz meg személyiségvédelmet, ha esetleg túlzó, vagy felfokozott érzelmeket tükröz, ha az

adott tevékenységet negatív módon értékeli, ezért helytállóan döntött az elsőfokú bíróság a felperes keresetének elutasítása körében.

A Ptk. 80. § (1)-(2) bekezdése alapján azt is vizsgálni kellett, hogy a felperes képmásának nyilvánosságra hozatala jogsértő volt-e.

A felperes - mint azt már többször is kiemelte a másodfokú bíróság - közszereplő, akiről megállapítható módon közéleti szereplése során, a beállításból láthatóan egy olyan karikatúra jellegű fénykép került közlésre, ami sem a fényképfelvételhez, sem az emberi méltósághoz fűződő jogát nem sértette meg.

A felperesről ezek a fotók már korábban is közlésre kerültek, s az is köztudott, hogy a felperes, mint közéleti személy fellépései, tevékenysége, szereplései során hajlamos a különböző erőteljes, szenvedélyes megnyilvánulásokra. A felperesről egy a közvéleményt foglalkoztató eseménnyel, „ügygel” összefüggésben nem egy eltorzított, hanem olyan karikatúrisztikus fotó jelent meg, amelyben kifejezésre jut az alperesi vélemény, ami azonban ezáltal nem indokolja a képmással való visszaélés megállapítását.

A felperes a Ptk. 76. §-ban szabályozott emberi méltóság megsértése miatt is sérelmezte a fénykép közlését. E körben is azt emeli ki a Fővárosi Ítélőtábla, hogy a kiválasztott és nyilvánosságra hozott fényképfelvétellel az I. rendű alperes alapvetően véleményének, a cikkben foglaltak, illetve a felperes tevékenységével kapcsolatban kialakított értékítéletének adott hangot, a felperes politikai tevékenységét, az üggyel való hozzáállását minősítette, ami volt nem indokolatlanul lealázó, sértő, ezért helyesen jutott arra a következtetésre az elsőfokú bíróság, hogy az I. rendű alperes nem sértette meg a felperes emberi méltóság védelméhez fűződő személyiségi jogát. (2000.293 BH)

Csak utal a másodfokú bíróság arra, hogy a felperesről a közelmúltban is megjelentek hasonló jellegű, nyilvános politikai rendezvényeken készült felvételek, ami azt támasztja alá, hogy a felperes közéleti szerepléseihez, megnyilvánulásaihoz szinte hozzátartoznak az ilyen jellegű fényképfelvételek.

Fővárosi Ítélőtábla
2.Pf.21.528/2006/4.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítélőtábla is úgy ítélte meg, hogy az alperesek nem sértették meg a felperes személyhez fűződő jogait, ezért a Ptk. 84. § (1) bekezdése alapján a felperes által előterjesztett objektív és szubjektív jogkövetkezmények alkalmazását nem vizsgálva, a keresetet elutasító elsőfokú bírósági ítéletet helybenhagyta.

Az 1992. évi LXIII. törvény 11. § (1) bekezdésének b) pontja a törvény 14-16. §-aira visszautalással rendelkezik az adatok törléséről illetve helyesbítéséről, mely kérelem - az egyéb feltételek fennállta esetén - csak az adatkezelőtől igényelhető. A felperes azt nem igazolta, hogy az alperesek személyes adatkezelői lennének, vagy a jogszabály szerint ilyennek tekinthetők, ezért ezen követelés alappal az alperesekkel szemben nem érvényesíthető.

A másodfokú bíróság a fellebbezési eljárásban felmerült költségről a Pp. 239. §-án keresztül érvényesülő Pp. 78. § (1) bekezdése, valamint a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-a szerint határozott.

Az ügyvédi munkadíj az áfa összegét is tartalmazza.

Budapest, 2007. március 1.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne
a tanács elnöke

. Győriné dr. Maurer Amália
előadó bíró

Böszörményiné dr. Kovács Katalin
bíró